

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 01 0 U 019303 24 Uvp
Sarajevo, 11.04.2024. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Danilović Edine, kao predsjednice vijeća, Mahić Samardžić Amele i Milosavljević-Jančić Nevenke, kao članica vijeća, te Pita Minele kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja BH Telecom d.d. Sarajevo - Direkcija Bihać, ul. Bosanska 5, protiv akta broj: GV-UP-2-19-5-12 od 25.05.2023. godine, tuženog Komisija za žalbe u drugom stepenu Gradskog vijeća Grada Bihaća, u upravnoj stvari poništavanja rješenja po pravu nadzora, odlučujući o zahtjevu tužitelja za vanredno preispitivanje sudske odluke, podnesenom protiv presude Kantonalnog suda u Bihaću, broj: 01 0 U 019303 23 U od 01.02.2024. godine, na nejavnoj sjednici održanoj dana 11.04.2024. godine, donio je

P R E S U D U

Zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Bihaću, broj: 01 0 U 019303 23 U od 01.02.2024. godine, odbijena je tužba tužitelja podnesena protiv osporenog rješenja tuženog broj: GV-UP-2-19-5-12 od 25.05.2023. godine, kojim je kao neosnovan odbijen zahtjev tužitelja za poništavanje rješenja Gradonačelnika Bihaća, Službe za komunalne djelatnosti, vode, zaštitu okoliša i komunalnu inspekciju, broj: 04/1-19-5-210/20 od 03.03.2020. godine, po pravu nadzora.

Protiv presude prvostepenog suda tužitelj je podnio zahtjev za vanredno preispitivanje u kojem je osporio zakonitost i pravilnost pobijane presude zbog povrede federalnog zakona i povrede federalnog zakona o postupku. U zahtjevu ističe da su povrijeđene odredbe Zakona o pripadnosti javnih prihoda u Federaciji BiH, Zakona o principima lokalne samouprave u Federaciji BiH, Zakona o sudovima u Federaciji BiH, kao i Zakona o postupku pred Ustavnim sudom Federacije BiH; da je tužitelj podnio tužbu prvostepenom sudu kojom je tražio poništenje rješenja tuženog, kao i prvostepenog rješenja kojim je tužitelju utvrđena obaveza plaćanja komunalne takse za 19 baznih stanica mobilne telefonije na području Grada Bihaća u ukupnom iznosu od 189.500,00 KM za 2020. godinu; da je Ustavni sud Federacije BiH donio presudu broj U-36/16 od 11.07.2017.godine kojom se utvrđuje da član 3. stav 1. tačka g) Aneks II-Tarifa komunalnih taksi, Dio G-Tarifa broj 7. Odluke o komunalnim taksama (Službeni glasnik Grada Bihaća, broj: 14/15) nije u saglasnosti sa Ustavom Federacije BiH; da je Odluka o komunalnim taksama donesena bez zakonskog osnova, te je u suprotnosti sa odredbama Zakona o principima lokalne samouprave u FBiH i Zakona o principima lokalne samouprave; da zbog svega navedenog tužitelj smatra da je nedopuštena radnja, kao razlog za poništenje upravnog akta po pravu nadzora u smislu odredbe člana 260. stav 1. tačka 5) Zakona o upravnom postupku, činjenica da je Gradsko vijeće donesenom Odlukom o komunalnim taksama Grada Bihaća (Službeni glasnik Grada Bihaća, broj: 14/15) povrijedio odredbe člana II. A.2.(1) c) Ustava Federacije BiH koji propisuje da sva lica na teritoriji Federacije BiH uživaju pravo na jednakost pred zakonom; da je Gradsko vijeće Grada Bihaća nakon presude

Ustavnog suda broj: U-36/16 od 11.07.2017. godine donijelo Odluku o izmjenama i dopunama Odluke o komunalnim taksama (Službeni glasnik Grada Bihaća, broj: 2/16) kojim su samo smanjeni iznosi takse po komadu opreme, a zatim je donijelo Odluku o izmjenama odluke o komunalnim taksama (Službeni glasnik Grada Bihaća broj: 13/17) kojim su povećani iznosi takse po komadu opreme i uvedene tri gradske zone, što implicira da nije postupio po navedenoj presudi Ustavnog suda; da se stoga može zaključiti da Odluku o izmjenama i dopunama Odluke o komunalnim taksama (Službeni glasnik Grada Bihaća, broj: 2/16) i Odluku o izmjenama odluke o komunalnim taksama (Službeni glasnik Grada Bihaća broj: 13/17) nisu stupile na pravnu snagu, jer izmjene nisu izvršene na način kako je to propisao Ustavni sud FBiH u presudi U-36/16 od 11.07.2017.godine, pa je prvostepeno rješenje od 03.03.2020. godine, doneseno na osnovu nepostojeće Odluke, jer je ta Odluka proglašena neustavnom, i nije se mogla primjenjivati od 28.07.2017. godine kao dana objavljivanja iste, a Izmjene i dopune iz 2016. godine i 2017. godine su donesene protivno načinu koji je propisao Ustavni sud, pa stoga nisu stupile na pravnu snagu. Konačno predlaže da se zahtjev uvaži i pobijana presuda preinači na način da se tužba uvaži, osporeno rješenje tuženog od 25.05.2023.godine, kao i prvostepeno rješenje Gradonačelnika Bihaća, Službe za komunalne djelatnosti, vode, zaštitu okoliša i komunalnu inspekciju, broj: 04/1-19-5-210/20 od 03.03.2020.godine ponište i predmet vrati prvostepenom organu na ponovno rješavanje.

Tužitelj je u odgovoru na podneseni zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke predložio da se isti odbije kao neosnovan.

Ovaj sud je na osnovu člana 45. Zakona o upravnim sporovima ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", broj: 9/05) ispitao zakonitost pobijane presude u granicama zahtjeva i povrede propisa iz člana 41. tog zakona, pa je odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Prema podacima spisa predmeta i obrazloženju pobijane presude proizilazi da je rješenjem Službe za komunalne djelatnosti, vode, zaštitu okoliša i inspeksijske poslove Grada Bihaća, broj: 04/1-19-5-210/20 od 03.03.2020. godine, tužitelju kao obvezniku komunalne takse za 19 baznih stanica mobilne telefonije i antenskih stupova na području Grada Bihaća za 2020. godinu utvrdio komunalnu taksu u ukupnom iznosu od 189.500,00 KM, a na osnovu Odluke o komunalnim taksama (Službeni glasnik Grada Bihaća broj: 4/19); da je navedeno rješenje postalo pravosnažno 28.10.2020. godine; da je tužitelj dana 11.04.2023. godine Komisiji za žalbe Gradskog vijeća Bihać podnio zahtjev za poništenje rješenja od 03.03.2020. godine po pravu nadzora, na osnovu člana 260. stav 1. tačka 5) i 261. Zakona o upravnom postupku, a tuženi je odlučujući po podnesenom zahtjevu donio osporeno rješenje broj: GV-UP-2-19-5-12 od 25.05.2023. godine kojim je odbio zahtjev tužitelja za poništavanje rješenja Gradonačelnika Bihaća, Službe za komunalne djelatnosti, vode, zaštitu okoliša i inspeksijske poslove Grada Bihaća, broj: 04/1-19-5-210/20 od 03.03.2020. godine, po pravu nadzora, kao neosnovan, cijeneći da se nisu stekli uslovi iz odredbe člana 260. stav 1. tačka 5) Zakona o upravnom postupku, jer rješenje čije se poništenje traži nije doneseno kao posljedica prisile, iznude, ucjene, pritiska ili druge nedozvoljene radnje, već na osnovu Odluke o komunalnim taksama koju je donijelo Gradsko vijeće Bihać i koja je objavljena u Službenom Glasniku Grada Bihaća broj: 4/19; da je tužitelj protiv osporenog rješenja pokrenuo upravni spor, pa je prvostepeni sud donio pobijanu presudu od 01.02.2024.godine, kojom je odbio tužbu. U obrazloženju pobijane presude prvostepeni sud je naveo da je tužitelj svoj zahtjev temeljio na članu 260. stav 1. tačka 5. Zakona o upravnom postupku, ali da se njegov zahtjev nije mogao temeljiti na navedenoj odredbi, budući da je Služba za komunalne djelatnosti, vode, zaštitu okoliša i inspeksijske poslove Grada Bihaća, rješenje broj: 04/1-19-5-210/20 od 03.03.2020.

godine donijela primjenom Odluke o komunalnim taksama koja je važila u to vrijeme, te je u tom smislu neosnovan zahtjev tužitelja kada nastoji konkretnu upravnu stvar podvesti pod član 260. stav 1. tačka 5. ZUP-a, odnosno da je donošenje rješenja rezultat bilo kakve nedopuštene radnje.

Po ocjeni ovoga suda prvostepena presuda je donijeta uz pravilnu primjenu materijalnog prava, bez povrede pravila postupka.

Odredbom člana 260. stav 1. tačka 5) Zakona o upravnom postupku (Službene novine Federacije BiH, broj: 2/98, 48/99 i 61/22) je propisano da će rješenje koje je konačno u upravnom postupku organ poništiti po pravu nazora ako je rješenje doneseno kao posljedice prisile, iznude, ucjene, pritiska ili druge nedopuštene radnje.

Dakle, iz sadržaja citirane zakonske odredbe jasno proizilazi da se ispunjenost uvjeta za poništenje konačnog rješenja u upravnom postupku po pravu nadzora, cijeni prema tome da li je takvo rješenje posljedica prisile, iznude, ucjene, pritiska ili druge nedopuštene radnje, poduzete bilo neposredno prema službenom licu koje donosi rješenje ili prema nekom učesniku u postupku, tako da je neophodno da u svakom slučaju postoji uzročna veza između nedozvoljene radnje i donošenja rješenja.

Cijeneći konkretnu situaciju prema citiranoj odredbi člana 260. stav 1. tačka 5. Zakona o upravnom postupku, na kojoj tužitelj temelji predmetni zahtjev za poništenje rješenja po pravu nadzora, ovaj sud je cijenio da su i tuženi organ, a i prvostepeni sud, u obrazloženju svojih odluka pravilno cijenili da u konkretnom slučaju nisu ispunjeni citirani zakonski uslovi za poništenje navedenog prvostepenog rješenja od 03.03.2020. godine po pravu nadzora. Ovo iz razloga što, nesporno, navedeno rješenje prvostepenog organa nije doneseno kao posljedica prisile, iznude, ucjene, pritiska ili druge nedopuštene radnje donositelja tog rješenja, a ne može se prihvatiti interpretacija tužitelja da donošenje Odluke o komunalnim taksama („Službeni glasnik Grada Bihaća“, broj: 4/19, 6/20 i 7/21) za koju je kasnije utvrđeno da nije u saglasnosti sa Ustavom Federacije Bosne i Hercegovine, predstavlja nedopuštenu radnju. Pri tome je prvostepeni sud u obrazloženju pravilno cijenio da je prvostepeno rješenje Službe za komunalne djelatnosti, vode, zaštitu okoliša i komunalnu innspekciju, broj: 04/1-19-5-210/20 od 03.03.2020. godine, kojim je tužitelju, kao obavezniku komunalne takse za 19. baznih stanicamobilne telefonije i antenskih stupova na nevedenim lokacijama za 2020. godinu, utvrđena obaveza plaćanja komunalne takse u ukupnom iznosu od 189.500,00 KM, doneseno primjenom važećeg propisa; da je predmetno rješenje postalo pravosnažno 28.10.2020. godine, obzirom da u provedenom postupku tužitelj nije koristio pravne lijekove, te da je tužitelj postupio po navedenom rješenju i izvršio uplatu taksene obaveze u navedenom iznosu, a da je presuda U-17/20 donesena 13.10.2021. godine, zbog čega je neosnovan zahtjev tužitelja za poništenje rješenja po pravu nadzora u smislu odredbe člana 260. stav. 1 tačka 5. ZUP-a, odnosno tvrdnja da je donošenje rješenja rezultat bilo kakve nedopuštene radnje.

Pravilno je prvostepeni sud naveo i da je opšte dejstvo odluka Ustavnog suda Federacije BiH propisano odredbama člana IV.C.3.12. Ustava Federacije BiH i precizirano članom 40. stav 1. Zakona o postupku pred Ustavnim sudom Federacije BiH („Službene novine Federacije BiH“, broj: 6/95 i 37/03), te da se u skladu sa ovim odredbama, zakon ili drugi propis, odnosno pojedina njihova odredba za koje se utvrdi da nisu u saglasnosti sa Ustavom Federacije BiH neće primjenjivati od dana objavljivanja presude Ustavnog suda, što znači da taj zakon, odnosno propis više ne postoji u pravnom poretku Federacije BiH, kao i da prema presudi Ustavnog suda Federacije BiH, broj: U-20/22 od 27.06.2022. godine koja je objavljena u

„Službenim novinama Federacije BiH“, broj 54 od 08.07.2022. godine obavezujuće dejstvo odluka Ustavnog suda Federacije ima retroaktivno dejstvo na postupke koji su u toku pred svim organima (uključujući i sudske) pred kojima se vode postupci o pojedinačnim pravima i obavezama, u svim fazama sudskog postupka koje se odnosi na sudsko odlučivanje o odnosima nastalim prije donošenja ustavno-sudske odluke, a u konkretnom slučaju je upravni postupak pravosnažno okončan.

Pored toga, po ocjeni ovog suda neosnovani su prigovori zahtjeva da su osporeno rješenje tuženog i pobijana presuda prvostepenog suda zasnovani na povredama odredbi Zakona o pripadnosti javnih prihoda u Federaciji Bosne i Hercegovine („Službene novine Federacije BiH“, broj: 22/06, 43/08, 22/09, 35/14 i 94/15), Zakona o principima lokalne samouprave u Federaciji Bosne i Hercegovine („Službene novine Federacije BiH“, broj: 49/06 i 51/09), Zakona o sudovima u Federaciji Bosne i Hercegovine („Službene novine Federacije BiH“, broj: 38/05, 22/06, 63/10, 72/13, 52/14 i 85/21), te Zakona o postupku pred Ustavnim sudom Federacije Bosne i Hercegovine, budući da se ispunjenost uslova za podnošenje zahtjeva za poništenje rješenja po pravu nadzora ne cijeni prema pravilnosti primjene tih zakonskih propisa na konkretan slučaj, već isključivo prema citiranoj odredbi člana 260. stav 1. tačka 5. Zakona o upravnom postupku. Isto tako, nema mjesta prigovoru da Odluka o izmjenama i dopunama Odluke o komunalnim taksama (Službeni glasnik Grada Bihaća, broj: 2/16) i Odluka o izmjenama odluke o komunalnim taksama (Službeni glasnik Grada Bihaća broj: 13/17) nisu stupile na pravnu snagu, jer izmjene nisu izvršene na način kako je to propisao Ustavni sud FBiH u presudi U-36/16 od 11.07.2017. godine.

Imajući u vidu naprijed navedeno ovaj sud je ocijenio da su i ostali navodi tužitelja iz zahtjeva neosnovani, kako je pravilno ocijenio i prvostepeni sud, pa je primjenom člana 46. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima, odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar
Pita Minela, s.r.

Predsjednica vijeća
Danilović Edina, s.r.